

Sygn. akt XXVII Ca 1640/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca: SSO Ada Sędrowska

Sędziowie: SO Katarzyna Parczewska

SO Małgorzata Sławińska (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Agnieszka Gromek

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2017r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko Szpitalowi (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 30 listopada 2016 r., sygn. akt II C 954/16

postanawia:

1. sprostować oczywistą omyłkę w komparycji wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z 30 listopada 2016 r., sygn. akt II C 954/16 w ten sposób, że zamiast słów „z siedzibą w P.” wpisać słowa „z siedzibą w W.”;
2. uchylić punkt pierwszy zaskarżonego wyroku i umorzyć postępowanie co do kwoty 9 440,07 zł (dziewięć tysięcy czterysta czterdzieści złotych siedem groszy);
3. zasądzić od Szpitala (...) w W. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 4 228 (cztery tysiące dwieście dwadzieścia osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje.

SSO Katarzyna Parczewska SSO Ada Sędrowska SSO Małgorzata Sławińska

Sygn. akt XXVII Ca 1640/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 grudnia 2015 r. powódka (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. domagała się zasądzenia od pozwanego Szpitala (...) w W. kwoty 12.200,65 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot: 780,29 zł za okres od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty; 1.980,29 zł za okres od dnia 14 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty; 1.980,29 zł za okres od dnia 8 września 2015 r. do dnia zapłaty; 1.788,48 zł za okres od dnia 22 września 2015 r. do dnia zapłaty; 1.980,29 zł za okres od dnia 2 października 2015 r. do dnia zapłaty; 1.710,72 zł za okres od dnia 13 października 2015 r. do dnia zapłaty oraz 1.980,29 zł za okres od dnia 23 października 2015 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania sądowego.

Pismem procesowym z dnia 8 stycznia 2016 r. powodowa spółka ograniczyła powództwo co do kwoty 2.760,58 zł wobec dobrowolnej spłaty przez pozwanego w dniu 5 stycznia 2016 r. części kwoty należności głównej wynikającej z faktury VAT wskazanej w pozwie i w tej sytuacji podtrzymała powództwo w pozostałym zakresie domagając się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty w wysokości 9.440,07 zł z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 780,29 zł za okres od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia 5 stycznia 2016 r.;
- 1.980,29 zł za okres od dnia 14 sierpnia 2015 r. do dnia 5 stycznia 2016 r.;
- 1.980,29 zł za okres od dnia 8 września 2015 r. do dnia zapłaty;
- 1.788,48 zł za okres od dnia 22 września 2015 r. do dnia zapłaty;
- 1.980,29 zł za okres od dnia 2 października 2015 r. do dnia zapłaty;
- 1.710,72 zł za okres od dnia 13 października 2015 r. do dnia zapłaty oraz
- 1.980,29 zł za okres od dnia 23 października 2015 r. do dnia zapłaty.

W dniu 18 stycznia 2016 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 29 lutego 2016 r. pozwany Szpital (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i odstąpienie od obciążania pozwanego kosztami w trybie art. 102 k.p.c.

Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2016 r. Sąd uchylił nakaz zapłaty z dnia 18 stycznia 2016 r. wydany w postępowaniu upominawczym, co do kwoty 2 760,58 zł i w tym zakresie umorzył postępowanie.

W piśmie procesowym z dnia 8 września 2016 r. strona powodowa cofnęła powództwo co do kwoty 9.440,07 zł wobec wpłaty przez pozwanego w dniu 28 lipca 2016 r. tej należności i tym samym spłaty w całości należności głównej i wniosła o zasądzenie od pozwanego odsetek ustawowych od kwot:

- 780,29 zł za okres od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;
- 1.980,29 zł za okres od dnia 14 sierpnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;
- 1.980,29 zł za okres od dnia 8 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;
- 1.788,48 zł za okres od dnia 22 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;
- 1.980,29 zł za okres od dnia 2 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;
- 1.710,72 zł za okres od dnia 13 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;
- 1.980,29 zł za okres od dnia 23 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od kwot:
- 780,29 zł za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 5 stycznia 2016 r.;
- 1.980,29 zł za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 5 stycznia 2016 r.;
- 1.980,29 zł za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 28 lipca 2016 r.;
- 1.788,48 zł za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 28 lipca 2016 r.;
- 1.980,29 zł za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 28 lipca 2016 r.;

- 1.710,72 zł za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 28 lipca 2016 r.;
- 1.980,29 zł za okres od dnia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 28 lipca 2016 r.;

oraz podtrzymała wniosek o zasądzenie kosztów postępowania sądowego.

Wyrokiem częściowym z dnia 30 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy oddalił powództwo co do kwoty w wysokości 9.440,07 zł (pkt I); zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe od kwot: 780,29 zł od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., 1.980,29 zł od dnia 14 sierpnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., 1.980,29 zł od dnia 8 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., 1.788,48 zł od dnia 22 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., 1.980,29 zł od dnia 2 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. 1.710,72 zł od dnia 13 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015, 1.980,29 zł od dnia 23 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od kwot: 780,29 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 5 stycznia 2016 r., 1.980,29 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 5 stycznia 2016 r., 1.980,29 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 28 lipca 2016r., 1.788,48 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 28 lipca 2016 r., 1.980,29 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 28 lipca 2016 r., 1.710,72 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 28 lipca 2016 r., 1.980,29 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 28 lipca 2016r.

Wydając powyższe orzeczenie Sąd Rejonowy opisał sekwencję podejmowanych przez strony czynności procesowych, w tym także ograniczenie powództwa co do kwoty 9.440,07 zł. Po czym wyjaśnił, że zasądził jedynie od pozwanego na rzecz powódki należność przez nią podtrzymywaną z tytułu odsetek ustawowych oraz odsetek ustawowych za opóźnienie, ponieważ pozwany nie wykazał, aby w tym zakresie zobowiązanie zostało przez niego wykonane, jak też nie zgłaszał żadnych innych zarzutów, w świetle których zobowiązanie to nie powinno być uwzględnione. Podstawę prawną roszczenia z tytułu odsetek stanowił przepis art. 481 § 1 k.c. Sąd Rejonowy podkreślił, że wydany został wyrok częściowy, gdyż powód cofając powództwo co do kwoty 2.760,58 zł pismem procesowym z dnia 11 stycznia 2016 r. nie dokonał tego ze zrzeczeniem się roszczenia, a zatem od tego, czy pozwany w sposób wyraźny bądź dorozumiany wyrazi na tą czynność prawną zgodę, czy też nie zależy możliwość jego zakończenia, w tym również rozstrzygnięcia co do kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając go w części, tj. co do punktu I. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie:

- art. 203 § 1 i 4 k.p.c. w związku z art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 317 § 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. poprzez uznanie, że pozwany winien wyrazić zgodę na cofnięcie powództwa co do kwoty 2.760,58 zł wobec jego ograniczenia przez powoda pismem z dnia 08.01.2016 r., podczas gdy przedmiotowe cofnięcie nastąpiło przed rozpoczęciem rozprawy, który odbyła się w dniu 23.11.2016 r., a tym samym zgoda pozwanego na cofnięcie powództwa co do tej kwoty nie była wymagana, a Sąd I instancji winien na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. postępowanie w tym zakresie umorzyć, gdyż nie zachodziły przesłanki enumeratywnie wskazane w art. 203 § 4 k.p.c. Tym samym Sąd I instancji naruszył również art. 317 § 1 k.p.c. uznając, że zachodzą przesłanki do wydania wyroku częściowego, gdyż powód cofnął w dniu 8.01.2016 r. (doręczono do Sądu w dniu 11.1.2016 r.) pozew co do kwoty 2.760,58 zł nie dokonując tego ze zrzeczeniem się roszczenia, podczas gdy przedmiotowa zgoda nie była wymagana, gdyż cofnięcie pozwu przez powoda nastąpiło przed rozpoczęciem rozprawy, a więc Sąd I instancji nie powinien wydawać wyroku częściowego tylko orzec o całości żądania wskazanego w pozwie, a tym samym winien zasądzić również od pozwanego koszty procesu, w tym koszty zastępstwa prawnego według norm przepisanych - art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

-art. 133 § 2a k.p.c. poprzez doręczenie zarządzenia Sądu I instancji z dnia 5.12.2016 r. wraz z ograniczeniem powództwa powoda z dnia 8.09.2016 r. (doręczonego do Sądu I instancji w dniu 11.01.2016 r.) na adres Kancelarii pełnomocnika powoda, zamiast do siedziby pozwanego.

- art. 203 § 1 i 4 k.p.c. w związku z art. 355 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie w punkcie I powództwa co do kwoty 9.440,07 zł podczas, gdy powód w dniu 05.09.2016 r., w odpowiedzi na sprzeciw pozwanego, cofnął pozew co do kwoty 9.440,07 zł, wobec dokonania przez pozwanego w dniu 28.07.2016 r. zapłaty pozostałej części należności głównej, która to

zapłata nastąpiła już po wydaniu nakazu zapłaty z dnia 18.01.2016 r., w sprawie o sygn. akt: II Nc 62/15, a więc Sąd I instancji na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. winien postępowanie w tym zakresie umorzyć, gdyż nie zachodziły przesłanki enumeratywnie wskazane w art. 203 § 4 k.p.c.

- art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 176 ust 1 konstytucji poprzez nie wyjaśnienie przez Sąd I instancji podstawy prawnej i faktycznej oddalenia powództwa powoda co do kwoty 9.440,07 zł oraz nie wskazanie jakim dowodowym wskazanym przez pozwanego sąd dał wiarę, a jakim wskazanym przez powoda odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, co doprowadziło w konsekwencji do naruszenie zasady dwuinstancyjności postępowania i niemożności oceny zasadności rozstrzygnięcia Sąd I instancji przez Sąd II instancji, tj. art. 176 ust 1 konstytucji.

- art. 503 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie powództwa powoda w części, tj. w zakresie kwoty 9.440,07 zł podczas gdy pozwany zaskarżył wyrok Sądu I instancji w całości, a w przypadku nie uwzględnienia tegoż wniosku, o oddalenie go w części - ponad kwotę 9.440,07 zł - czyli innymi słowy o oddalenie powództwa co do kwoty 2.760,58 zł, a nie kwoty 9.440,07 zł.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części, tj. w punkcie 1 poprzez umorzenie postępowania w zakresie kwoty 9 440,07 zł i zasądzenie kosztów za I instancję, a także o sprostowanie omyłki pisarskiej w zakresie siedziby powoda oraz zasądzenie kosztów procesu za postępowanie przed Sądem II instancji, ewentualnie o uchylenie wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W punkcie 1 postanowienia, Sąd Okręgowy na podstawie art. 350 § 1 k.p.c. sprostował oczywistą niedokładność wyroku Sądu I instancji polegającą na błędnym oznaczeniu siedziby powodowej spółki. Zarówno z pozwu, jak i odpisu KRS powoda wynika, że ma on siedzibę w W., a nie w P..

Apelacja zasługuje na uwzględnienie, chociaż nie wszystkie podniesione w niej zarzuty są trafne.

Zarzut naruszenia przepisu art.328 § 2 k.p.c. nie może odnieść skutku. Strona może powołać się na zarzut wadliwego sporządzenia uzasadnienia i zarzut taki można ocenić jako zasadny, gdy z powodu braku w uzasadnieniu elementów wskazanych w art. 328 § 2 k.p.c. zaskarżony wyrok nie poddaje się kontroli instancyjnej (por. wyrok SN z dnia 26 listopada 1999 r., III CKN 460/98, Legalis nr 45965, wyrok SN z dnia 26 lipca 2007 r., V CSK 115/07, Legalis nr 85646). Zarzut ten może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. wyrok SN z dnia 16 października 2009 r., I UK 129/09, Lex nr 558286). Zdaniem Sądu Okręgowego uzasadnienie Sądu I instancji pomimo, że jest niezwykle lakoniczne, to zawiera wymagane przez ustawodawcę elementy, które pozwalają odtworzyć tok rozumowania Sądu Rejonowego, a tym samym dokonać kontroli instancyjnej zapadłego rozstrzygnięcia. Z uzasadnienia wyroku wynika, iż skutek czynności procesowej powoda będącej przejawem jego dyspozycyjności materialnej, a mianowicie cofnięcia pozwu, co do kwoty 9.440,07 zł powództwo w tym zakresie należało oddalić. Rozstrzygnięcie to w okolicznościach niniejszej sprawy jest niewątpliwie wadliwe, niemniej dokonanie kontroli instancyjnej zapadłego wyroku było możliwe, tyle że w jej wyniku zapadło orzeczenie reformatoryjne. Tym samym nie sposób także uznać by uchybiono przepisowi art. 176 ust. 1 Konstytucji RP, gdyż nakaz zapewnienia co najmniej dwuinstancyjnego postępowania sądowego nie został naruszony.

Zarzut naruszenia art.203 § 1 i 4 k.p.c. w zw. z art.355 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie powództwa, co do kwoty 9.440,07 zł jest trafny. W myśl art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Jak wskazuje treść art. 203 § 4 k.p.c. Sąd może uznać cofnięcie pozwu za niedopuszczalne tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że jest to sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa, o czym stanowi art. 203 § 2 k.p.c.

W niniejszej sprawie pozew został cofnięty, co do kwoty 9.440,07 zł w piśmie procesowym z dnia 8 września 2016 r., a zatem przed rozpoczęciem rozprawy. Zdaniem Sądu Okręgowego w sprawie nie zaszły okoliczności, które pozwalałyby stwierdzić, że cofnięcie było sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego, czy też zmierzało do obejścia prawa. Nastąpiło ono bowiem na skutek zaspokojenia przez pozwanego roszczenia, już po wytoczeniu przeciwko niemu powództwa. Wobec tego należało uznać, że powód cofnął pozew ze skutkiem prawnym. Przepis art. 355 § 1 k.p.c. stanowi, iż Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew.

Mając na względzie powyższe na mocy art. 355 § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 k.p.c. w zw. z art. 386 § 1 k.p.c. Sąd II instancji zmienił punkt I zaskarżonego wyroku, w ten sposób, że umorzył postępowanie, co do kwoty 9.440,07 zł.

Zarzuty naruszenia art. 317 § 1 k.p.c. oraz art. 203 § 1 i 4 k.p.c. w zw. z art. 355 k.p.c. są trafne, chociaż z innych powodów niż podniesione w apelacji. W myśl art. 317 k.p.c., Sąd może wydać wyrok częściowy, jeżeli nadaje się do rozstrzygnięcia tylko część żądania lub niektóre z żądań pozwu. Oznacza to, iż brak jest przesłanek do wydania wyroku częściowego, w sytuacji gdy rozstrzygnięcie dotyczy całości żądania pozwu. Uszło uwadze Sądu I instancji, iż w niniejszej sprawie powód żądał zasądzenia od pozwanego roszczenia głównego w łącznej kwocie 12.200,65 zł wraz z odsetkami od kwot i terminów wymienionych w pozwie. Natomiast postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2016 r. (k.82, k.84-85 w zw. z k.92-94) na skutek ograniczenia powództwa, Sąd Rejonowy m.in. umorzył postępowanie, co do kwoty 2.760,58 zł. Toteż Sąd I instancji orzekając w punkcie I zaskarżonego wyroku, co do pozostałej kwoty głównie 9.440,07 zł, a w punkcie II wyroku, co do dochodzonych pozewem roszczeń ubocznych, rozstrzygnął o wszystkich żądaniach pozwu. Nie było zatem podstaw do wydania wyroku częściowego, gdyż z przepisu art. 317 § 1 k.p.c. wynika, że Sąd może wydać wyrok częściowy, jedynie wtedy, jeżeli nadaje się do rozstrzygnięcia tylko część żądania lub niektóre z żądań pozwu. Niemniej charakter rozstrzygnięcia jest determinowany jego przedmiotem. Ścisłą zależność między przedmiotem rozstrzygnięcia i charakterem, jaki należy mu przypisać można stwierdzić także wówczas, gdy rozważa się przesłanki wydania wyroków częściowych (por. postanowienie SN z dnia 12 kwietnia 2013 r., IV CZ 27/13, LEX nr 1347897). Toteż niezależnie od nazwy, którą Sąd I instancji nadał wyrokowi z dnia 30 listopada 2016 r., poddanie w nim pod osąd „ostatniej części” dochodzonego roszczenia oznacza, że w istocie wydano wyrok zwykły. Wbrew stanowisku Sądu Rejonowego w rozpoznawanej sprawie nie ma podstaw do ponownego orzekania co do kwoty 2.760,58 zł, gdyż w tym zakresie postępowanie umorzono postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2016 r., które nie zostało zaskarżone. Dla porządku należy zaznaczyć, iż pozwanemu doręczono pisma procesowe powoda zawierające oświadczenia o ograniczeniu powództwa zarówno, co do kwoty 2.760,58 zł, jak i 9.440,07 zł. Wprawdzie jak słusznie podniósł skarżący w dniu 5 grudnia 2016 r. wysyłając pełnomocnikowi powoda odpis pisma ograniczającego powództwo, błędnie wykonano zarządzenie z 30 listopada 2016 r. (k.120-121), zgodnie z którym ponownie miano doręczyć pozwanemu odpis ww. pisma, jednak z przyczyn powyżej wyjaśnionych nie miało to żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Skoro poddane pod osąd zostało całe powództwo, a wyrok z dnia 30 listopada 2016 r. błędnie oznaczony jako częściowy, stanowił orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, to jak słusznie podniósł skarżący powinien on zawierać rozstrzygnięcie o kosztach (art. 108 § 1 k.p.c.). Mając na względzie fakt, iż strona nie powinna ponosić ujemnych konsekwencji procesowych na skutek omyłki organu orzekającego, a punkcie 3 postanowienia orzeczono o kosztach za obie instancje (por. wyrok SN dnia z 25 lutego 1976 r., II CR 20/76, Legalis nr 19300; postanowienie SN z dnia 3 lutego 2012 r., I CZ 148/11, Lex nr 1157539). Orzekając o kosztach postępowania rozpoznawczego Sąd Okręgowy wziął pod uwagę, że w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy powód wykaże, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda. W rozumieniu przepisów o kosztach procesu (art. 98 k.p.c.) pozwanego należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę (por. postanowienie SN z dnia 7 marca 2013 r., IV CZ 8/13, Lex nr 1318484; postanowienie SN z dnia 10 lutego 2011 r., IV CZ 111/10, Legalis nr 422595; postanowienie SN z 8 lutego 2012 r., V CZ 109/11, Legalis nr 464826). Jeżeli cofnięcie pozwu nastąpiło wskutek dokonania zapłaty przez pozwanego po wytoczeniu powództwa, to pozwany jest więc obowiązany do zwrotu kosztów procesu powodowi. Stanowisko to

należy wywieść z tezy, że zaspokojenie przez pozwanego roszczenia powoda po wytoczeniu pozwu jest równoznaczne z przegraniem przez niego procesu (por. Jakubecki A. (red.) Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego, Lex 2016, postanowienie SN z dnia 12 sierpnia 1965 r., I CZ 80/65, OSNC 1966, nr 3, poz. 47). W niniejszej sprawie strona powodowa cofnęła pozew co do kwot 2.760,58 zł oraz 9.440,07 zł wobec dobrowolnej zapłaty przez pozwanego należności głównej po dniu wniesienia pozwu, stąd to pozwanego należało uznać za stronę przegrywającą postępowanie, który zgodnie z art.98 § 1 i 3 k.p.c. obowiązany jest zwrócić powodowi koszty procesu, na które składały się kwoty: 2 400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustalone w oparciu o § 6 ust.5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 490), 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej i 611 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu. Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o nieobciążanie go kosztami. Przepis art. 102 k.p.c. wyrażający zasadę słuszności jest wyjątkiem od ogólnej zasady odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażonej w treści art. 98 k.p.c., zatem należy go stosować w szczególnie uzasadnionych przypadkach. W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie takie szczególne okoliczności nie nastąpiły. Sam fakt złej sytuacji finansowej pozwanego nie jest wystarczającą przesłanką do odstąpienia od ogólnej zasady ponoszenia kosztów procesu przez stronę przegrywającą postępowanie. Jego status jako jednostki zajmującej się leczeniem nie wpływa bowiem na konieczność spłacania swych zobowiązań. Wprawdzie jest podmiotem o swoistym charakterze, tj. placówką kliniczną, do zadań której należy realizacja obowiązków w zakresie opieki zdrowotnej, a nadto, jego działalność finansowana jest w sposób specyficzny, a mianowicie ze środków Skarbu Państwa, którymi to środkami pozwany nie może w sposób dowolny gospodarować. Powyższe nie oznacza jednak, że pozwany może działać wbrew zasadom uczciwości i lojalności wobec swoich kontrahentów, nie regulując kolejnych zobowiązań względem nich i narażając ich de facto na utratę płynności finansowej.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art.98 § 1 i 2 k.p.c. zasądzając na rzecz apelującego kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego ustalonego zgodnie z § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust.1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. oraz kwotę 300 zł tytułem zwrotu opłaty od apelacji.

SSO Katarzyna Parczewska SSO Ada Sędrowska SSO Małgorzata Sławińska